

skredne Dage forstaar den Kunst at bevare en ret frappant Ungdomsfriskhed endog temmelig højt op i Alderdommen, ganske ligesom man har lært at konservere Asparges, Grønærter og andet Foraarsgrønt. Alligevel . . . jeg ønsker ikke at narre nogen. Heller ikke mig selv. Egentlig er intet mig mere vederstyggeligt end en saadan gammel, henkogt Ritmester, der forsøger at bilde os ind, at han endnu lever, og som ovenikøbet er saa enfoldig selv at tro derpaa. Nej, man skal netop vise sin Aandsoverlegenhed ved at resignere i Tide, give Ungdommen, hvad Ungdommens er, . . . saa sparer man sig for mange Genvordigheder. Og man kan saamænd have tilstrækkeligt af dem i Forvejen. Gigten, Fordøjelsesbesværlighederne, Havresuppen, Stensmerterne og Operationsbordet, — det er de reelle Værdier, man har tilbage, naar man er bleven fyrretyve Aar og har gjort sin Skyldighed paa denne Jord.«

»Og saa Minderne,« indskød Fru Engelhardt blidt. »De gode Minder, . . . dem glemmer De.«

»Minderne? . . . Hm! . . . Er ikke ogsaa de saadan en Slags henkogte Varer, skabte til fattig Vintertrøst for Tabet af den Sommer, der svandt? Nej, lad os ikke tale om Minderne, og allermindst om de gode! De er jo bare en Plage mere, . . . det er jo netop dem, der, efterhaanden som vi ældes, faar os til at føle alle Livets Tildragelser som en bestandig svagere og mere trættende Gen-